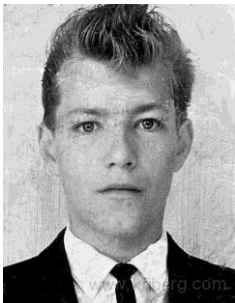

Roger Jonsson (Fnykis)

Vi flyttade till Kriberg 1949 från Jörn och bosatte oss på Kopparvägen ("Laverkåken"). Den låg på vänster sida om "Jonny Renströmsbacken" om man kommer från "Frälsis". Jag tog mig genom grundskolan med nöd och näppe. Jag minns att jag uppflyttades villkorligt till

klass 6. Men det är ju historia nu.

Slutade skolan en lördag och började jobba på måndag som springgrabb på Brukshandeln där min syster jobbade. Det var nog hon som fixade jobbet. Jag på "Bruks" och Jonny Renström på Konsum med var sin flakmoppe. Vilka tider det var. Men det tog ju slut så jag blev städare på snickarverksta'n under Josef Karlander uppe i gruvan. Jag ersatte Stig Gidlund som hade fått en annan uppgift, tror jag. Men sedan kom ju den oundvikliga "Lumpen".

Jag hamnade på F4 i Östersund på grund av att jag är plattfot. Gjorde min grundutbildning där i två månader och blev sedan placerad i Boden i ett av "bergen" som finns där. Det är säkert många läsare som känner igen sig. "Det finns en plats på jorden, där solen aldrig ler. Den platsen heter Boden. Dit vill jag aldrig mer".

Efter "lumpen" fick jag anställning på F21 som civilanställd radarobservatör. Där jobbade jag tills en dag det kom en kille som varit i Kongo som FN-soldat. Han var från Skellefteå men jag minns tyvärr inte hans namn. Han sa att jag skulle söka för dom ville ha utbildad personal. Så jag sökte.

Detta var sommaren 1962 och tiden gick, men så i början av oktober fick jag ett telefonsamtal från en ryttmästare (Frageus) som undrade om jag fortfarande var intresserad.

Och jag sa: så klart jag är. Då sa han: OK, men det blir inte förrän i mars nästa år, men jag antecknar ditt intresse.

Tiden gick och jag fick välja mellan att jobba Jul- eller Nyårshelgen på stationen. Skulle då få åka hem till Kriberg den 27/12 och vara ledig i 14 dagar. Men så

hände något den 23/12 kl 23.50 (jag jobbade natt). Det var Frageus som frågade om jag fortfarande var intresserad.. Och det var jag. Men jag sa till honom att jag måste tala med dom därhemma. Så jag

ville få "dispens" tills jag kom hem. Då sa han: DU FÅR TIO SEKUNDER ATT BESTÄMMA DIG! Jag tänkte i 5 sekunder och sa JA!

Jag kom hem till Nyår och berättade hur det låg till.

Min syster (Gunnel) sa: aldrig i livet, inte min lillebror!

Jag var ju inte myndig. Så egentligen var det inte upp till mig att bestämma.

Men min mor sa: vill han det är det klart att han ska åka.

Jag anlände till Kongo den 7/1 1963.

Jag hade inte sett en färgad person innan jag åkte. Jag minns att det fanns en bild i Naturläroboken på en färgad med spjut. När jag kom dit var det det enda man såg. Men jag hade inga problem med det.

Min mor visste inte då vilket livslångt spår denna resa skulle sätta i mitt liv. Jag kan fortfarande låta lyset vara tänt där jag bor, gå ut, låsa dörren för att titta in och tänka att där bor jag. Jag har nyckeln dit, mat i frysen. Det är mitt. Jag kan gå in dit när jag vill.

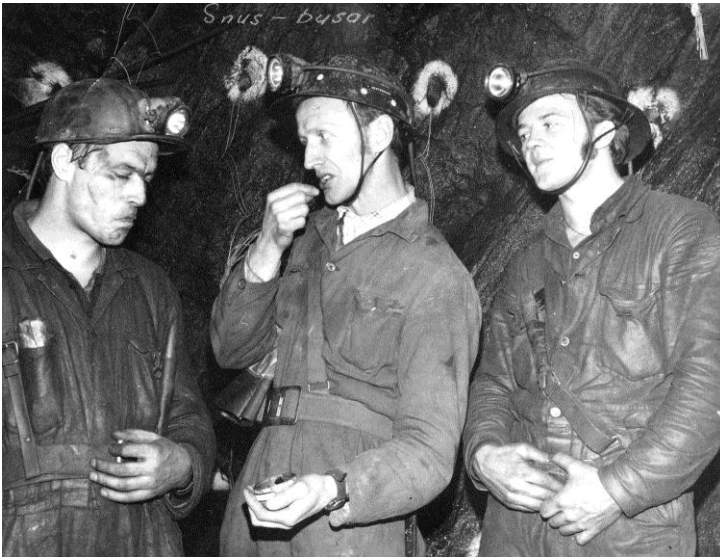
Det kan låta banalt, men så är det. Eller hur Håkan Åström? Du var ju också där. Det var ingen höjdare varje dag.

Efter hemkomsten gick jag en svetsutbildning i Sorsele (av alla ställen). Efter det fick jag jobb på Skellefteå Smides- och Mekaniska. Om jag inte minns fel så jobbade Ove Hollström där också. Det kan vara han som fixade jobbet. Man kan inte minnas allt. Där jobbade jag fram till 1966 då det blev sämre tider och jag permitterades.

Under tiden i Skellefteå träffade jag en kvinna från Kusfors som gick sjuksköterskeskolan i Umeå.

Jag sökte mig tillbaka till mina rötter i Kriberg. Där genomgick jag "Borrskolan" och blev gruvarbetare som min far (Erland). Det kändes hur naturligt som helst.

Jag bodde till en början i en av barackerna nere vid "Plasken". Flyttade sedan upp till "Svältåsen" (Riksbyggena).

Men så en dag sommaren 1970 berättade min flickvän att hon hade fått jobb i Örebro och frågade om jag ville följa med. Och när kärleken ropar så svarar man. Jag sålde allt. Vi packade våra ägodelar i en Morris Minor och åkte de 105 mil till Örebro. När vi åkte tänkte jag att går inte det här så finns ju i alla fall Kriberg kvar.

Men som ni förstår så är jag fortfarande här, men mitt hjärta är fortfarande i Kriberg. Så är det bara.

Under hela min tid här i Örebro har jag försörjt mig med att vara "smed", en klurig man. Jag jobbar fortfarande för att jag tycker att det är kul.

Jag har haft några förhållanden som resulterat i tre pojkar födda -72, -73

Detta är ett kort från min tid som gruvarbetare. Kortet är taget på 410m-nivån av Erik Andersson. I mitten min bas, Vestermark och till höger han vi kallade för "Stora bullret" för han sa nästan aldrig någonting. Han kom från "Glommers".

och -83. De i sin tur har gynnat mig med fyra barnbarn, alla pojkar. Dessutom har jag ett par bonusbarn som ligger mig väldigt varmt om hjärtat

Jag var upp till Norrland förra sommaren och hälsade på min syster som bor i Glommersträsk. Då tog jag mig en tripp till Kriberg. Det var ingen trevlig syn att se. Jag stod faktiskt på Kopparvägen och grät. Att allt förändras, det köper jag, men inte när det är på det här sättet.

